

gen, prøver paa at gjøre det Umulige. Det er netop deri, det ligger, det er en privat Sag, og dette Ændringsforslag er stillet for at gjøre det klart for Regjeringen og for Alle, at Regjeringen har prøvet paa gennem Stempelansordningen at blande sig i en Sag, hvor den i de Paagjældendes Interesse ikke kunde gjøre nogen Nytte. Det var ikke en offentlig Sag, den værnedes om, men en vis Forening, og det er det, der ligger i denne Paragraph. Det vilde være ganske umuligt, i en Lov at fastsætte saadanne Bestemmelser, som den sidste ærede Taler nævnedes. En ganske anden Sag var det, naar det her gjaldt om at forelægge de Personer, der skulde indtræde i Foreningen, de Bestemmelser og Vilkaar, under hvilke de kunne indtræde, da vilde saadanne Specificationer være nødvendige, da vilde man blive nødt til at sige: om Teglværker eller Bygninger, der ligge saa og saa nær, eller Bygninger i deres Nærhed, der ere straaehangte o. s. v., gjælder Det og Det, men alt det vedkommer ikke denne Lov, dermed har kun Foreningens indre Lovgivning at gjøre. Her gives kun en Bestemmelse for Regjeringen, som siger, at, naar den Sogende opstiller de Betingelser, der her staae, skal han have det stemplede Papir frit. Man er kommet dertil, fordi de forskjellige Udtalelser, der her ere saaldne om denne Sag, have, det gjentager jeg endnu engang, idetmindste for mig — og jeg troer for mange Andre — tydeligt vist, at man mindre sørgede for Stempelintraderne, med hvilke man aldeles Intet har at gjøre, end for Brandforsikringen, som man nu engang har vænnet sig til at betragte som en Kjæledægge. Dog er det egentlig heller ikke Brandforeningen, det gjaldt om, men om, at de, der ere store Eiendomme, maae betale en klæffelig Forsikringssum. Man har saalænge som muligt villet blive ved med at lade dem, som kun havde en grumme ringe Grund til at betale meget, fordi det i en lang Række Aar havde vist sig, at det Slags Eiendomme, de besadde, kun givde ringe Fare, blive ved at betale for de Andre, hvis Eiendomme løb stor Fare. Det vil man prøve paa ved en indirecte Tvang gennem Stempelansordningen, det er det, der ganske simpelt ligger for.

Da Ingen yderligere begjærede Ordet, skred man til Afstemning, hvorved

G. Winthers Forslag til en ny § 3, 1ste Deel, saalydende:

„Bevillingen til Brug af ustemplet Papir efter § 2 skal ikke kunne negtes de i § 1 omhandlede Brandforsikringsforeninger, forsaavidt de aabne Afgang til Forsikring for alle Slags Bygninger

enten paa samme Vilkaar som den almindelige Brandforsikring for Landet

forkastedes med 40 Stemmer mod 30.

Paa Grund heraf betragtedes den sidste Deel af Forslaget som bortfaldet.

Genstemmig med 75 Stemmer henvises Lovforslaget til 3die Behandling.

Ændringsforslag indkaldtes til Indlevering i Bureauet indtil næste Dags Middag.

Man gif derpaa efter Dagsordenen over til 2den Behandling af Forslag til Lov angaaende Forandring i § 4 af Loven om Skibsfart og Handel paa Island af 15de April 1854. 1ste Behandling findes i Tidenden, Sp. 1242 (Lovf. Anh. Sp. 491).

Intet Ændringsforslag var stillet, og Lovens to Paragrapher fattes under Et under Forhandling.

A. Sage: Jeg formoder, at det ærede Thing vil gaae ind paa det foreliggende Lovforslag, da det er en Forbedring i en Lov, der kom til os fra Landsthinget i en anden Skikkelse end den, hvori den i sin Tid var vedtaget i Folkethinget, hvilken Lov vi, ligesom den færøeste Handelslov, vedtog, fordi vi frygtede for at opholde Loven ved at foretage de Forandringer, vi ansaae for rigtige. Man er nu allerede kommen til den Erkjendelse, at den her foreslaaede Forandring er nødvendig, for at Loven kan virke nogenlunde heldigt, og vi maae have det Haab, at vi til Efteraaret ogsaa see en Forandring i den færøeste Handelslov komme til os.